

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Egoisme a dos

LA TRAMA: Santiago és un veterà actor de teatre que conviu feliç amb la seva companya Ana, actriu de repartiment, un dia, a les tantes de la nit se'ls presenta al pis, com caigut del cel o de l'infern, Guillermo, fill de Santiago i res no tornarà a ser com abans.

La pel·lícula: El cinema àctual, el més rabent i rabiüt, es desempallega ràpid de l'argument (aquest sac de mentides ordenades) per centrar-se exclusivament en el conflicte de les situacions dramàtiques. A més, es deleix en barrejar gèneres. *Vete de mí* és una comèdia familiar tirant a costumista que a meitat de la pel·lícula es tenyeix d'un negre pertorbador. Una tragicomèdia. Víctor García León (Madrid, 1976) és cineasta actual (*Más pena que gloria*), fill del director García Sánchez (*La corte de Faraón*) i pel que sembla, decidit a agafar el testimoni sarcàstic-patètic del guionista Rafael Azcona. El film ens aboca a un seguit d'interrogants a partir d'aquest fill inesperat que torna amb el pare: l'intrús és destructiu? El passat no perdona? Hom dimiteix mai dels seus egoismes? Què passaria si Peter Pan tornés a casa? García León i

el guionista Jonás Trueba (fill de Fernando ídem) juguen a viviseccionar un pare i el seu fill. L'un, anestesià actor que fa la viuviu en vodevils ínfims per a jubilats; l'altre, baliga-balaga amb més morro siliconat que l'Angelina Jolie, sense ofici ni benefici. I tot jugant, la crònica s'endinsa a les palpentes en la fosca nit de la derrota i la frustració (aterridora l'escena final al voltant d'un *tupperware* amb fideus) d'uns homes que el film decapita, patètics reis del mambo. En fi, *Vete de mí* traspua una vindicativa mala bava generacional, passant factura als progressistes Maig del 68 que havien de revolucionar aquest món i l'altre. García León treu les urpes. I Juan Diego fa de fòssil de l'actor de teatre independent que descobria Harold Pinter revisant Shakespeare i Calderón, però que va de cul per terra en sainets de sexe caspós. Aquest cap de setmana li han donat el premi d'interpretació al Festival de San Sebastián. Ironies del destí.

La frase: "Un actor si no actua deixa d'existir", farfalleja irat Santiago. La sentència proposa dues interpretacions plausibles: que l'actor necessita guanyar-se la vida cada dia per menjar; que un actor sempre està actuant, és a dir, simulant. On comença i on acaba la ficció?

La recomanació: Per a qui vulgui deixar-se sorprendre, siguin fills, pares o peterpans, això sí, amb sentit autocrític.

Vete de mí

Director: Víctor García León.
Intèrprets: Juan Diego, Juan Diego Botto, Cristina Plazas, José Sazatornil, Rosa María Sardà. Espanya, 2006.
89 minuts. Rambla.